

Ole Bornedal: "Mænd Uden Noget"

JENS

Jeg... husker... ja jeg husker... Jeg husker, jeg er på siden af et bjerg... Jeg klatrer. op af... af Matterhorn. Af Matterhorn ja. Eet af de sværeste bjerge i Alperne. Jeg er ikke alene. Morten er dér. Mig og Morten. Folk snakker altid om Everest og alle ligene på Everest... men faktisk er der flere sjæle der dør i Alperne hvert år, selvom de kun er halvt så høje... Jeg husker, at mig og Morten hænger dér og han er øverst. Hele bjerget er svært, men Nord-siden er den sværeste... Så husker jeg rebet, den gi'r sådan et særligt ryk... så jeg ser op, mod solen. Der er en skygge der blafrer ind foran den... noget vægtløst som vokser i størrelse ned mod mig.

Blå himmel, solskin, stilhed og så: Woffff!! Det er Morten... han kommer hamrende ned forbi mig. I et splitsekund ser vi lige hinanden i øjnene... så er han væk... ikke en lyd. Så venter jeg..

HUNK! For satan det gør ondt. Morten er tung... man tror bjergvæggen blir flået af. Men bjerget holder, rebet holder og Mortens fald stopper.

Vi hænger sådan i lang tid uden at sige noget... og vi prøver at komme os over chokket... stilheden, suset mellem tinderne deroppe.

Så er det at jeg hører lyden - lyden af en omvendt sømpistol. Lyden af et kæmpestort søm som helt i strid med naturen vælger at springe UD af væggen.

Ja det er jo ikke mig der holder Morten - ellers var jeg jo drattet med - det er alle sømmene, seks stykker som står op ad væggen over mig.

Der står det: sømmet. Stille i luften... småstenene står i fastfrosne kaskader omkring det i den blå luft. Står helt stille... søm, reb og småsten og iskold solskin. Så falder rebet, så falder det hele, Morten falder igen. Falder i en evighed.